

IULIAN
NEGRILĂ

ÎNSEMNELE
NATALE

IULIAN NEGRILĂ

ÎNSEMNELE
NATALE

ISBN 973-36-0039-3

IULIAN NEGRILĂ

**INSEMNELE
NATALE**

EDITURA FACLA

Timișoara, 1989

Fiului meu,

RADU

DE TINE

Și inimii i-e dor de verdele pădurii
de grîul despletit în vînt
de trupul tău și de sărutul gurii
ce-nchide-n el acest cuvînt
de lăncile de stinci amețitoare
de unde cerul pare mai aproape
cînd cuibărit în ochi de zare
privesc la chipul tău în ape
de ochii tăi ce-mi stăruie în minte
chemîndu-te în asfințit de vară
de numele tău scris fierbinte
în inimile noastre, sfîntă Țară!

EMINESCU

Istoria literaturii noastre
își notează evenimentele
înainte și după Eminescu . . .

Timpul în poezie
se calculează
după calendarul Eminescu . . .

Corăbiile poeților
se conduc
după catargul
„Luceafărului!”

PĂMÎNT STRĂBUN DE PACE ȘI OMENIE

Plai mioritic răsărit sub soare
Cu iarba și stejarii cei vînjoși
Casă de daci din vremi bimilenare
Cu sufletul zidit în moși-strămoși

Plai de baladă cuvîntată-n fluier
Cu flori de Pace și-Omenie-n sîn
Deasupra frunții tale viers de pluier
Și ciocîrliei te cîntă-n grai străbun

Țară de doină ca inima din noi
Miros de pîine aburindă ai
Țară cu ochi senini, cu scuturi la nevoi
Țara mea de dor – sfînt picior de plai!

DRUM ÎN DOI

Pe cărări de marmură suiam
Printre brazii drepti, iluminați
Rouă peste pajiște eram
Stele peste vîrfuri de Carpați

Pe cărări de marmură suiam
Din tufișuri vîntul surîdea
Niciodată drumul nu-l știam
Numai gîndul ne călăuzea

Prin ferigi ne căutam mereu
Ca-ntr-un joc fără armuri și cai
Ne legam la ochi c-un curcubeu
Parcă tu erai și nu erai!

REFLECȚII

Cerul și-a topit culoarea
în ochii tăi
flămânzi de iubire . . .
Tu ești copilul
dorului meu
născut din speranță
și credință
înainte ca
pe poteca noastră
să treacă ultimul cerb! . . .

SCULPTOR DE LUMINĂ

Cînd ochii cerului
mă vor urî
Iar luna clevetitoare
mă va alunga
Și întunericul va da cu
stele după mine,
Mă voi ascunde în palmele
tale mîngîietoare
Și-ți voi fi cel mai credincios
ucenic
Atunci cînd va veni
timpul
Să modelez trupul
luminii!

RUGĂMINTE

Vîntule, din pragul serii
Lasă lebăda să-mi cînte
Și apleacă astăzi merii
Fruntea-ncet să mi-o alinte

Botezat cu rouă rece
De-o cunună grea de brumă
Voi uita timpul cum trece
Prin firavă-mi trup de humă

Și-am s-adorm la ceas de toamnă
Lîngă soarele cuminte
Legănat de-un glas ce-nseamnă
Trecerea în necuvinte

NU TE VOI MINȚI

Și de va trebui să plec vreodată
și va trebui
zîna cea albă o să mă-mpresoare
cu mantia lungă și rece
mă va troieni
ochii mi-i va umple cu a ei ninsoare
și-n ea m-o zidi . . .

Și de va trebui să plec vreodată
și va trebui
pe alte căi necunoscute mie
nu te-ntrista, nu plînge
și nu te tîngui
va fi așa, o simplă cununie!

MAI SĂRAC DE-O VIAȚĂ

De la prima noastră întâlnire
Mi s-a născut spaima de singurătate

De la primul nostru sărut
Mi-a fost frică să nu te pierd

De la prima lacrimă vărsată de ochii tăi
M-am temut să nu mă inunde despărțirea

Iar azi mi-e sufletul o arie
În care cai năvălași îmi treieră gândurile
Și fug mereu din calea vântului
Să nu-mi fure mîngîierea ta
Pentru că atunci aș fi mai sărac de-o viață!

PENTRU-O CLIPĂ

Acoperă-mi sufletul cu roua ierbii
Și pune-mi la cap izma de izvor
Închide-mi apoi timpu-n bățatură
Să-i mîngîi amintirile ce-l dor!

De ți-am cuprins cu sete obrazii amîndoi
Cu degetele dorului șăgalnic
E c-am învins barbara distanță dintre noi
Și c-am zdrobit în pumni timpul tiranic!

Coboară ochii lunii lîngă mine
Și pune-mi la cap izma de izvor
Închide-mi pentru-o clipă timpu-n bățatură
Să-i mîngîi amintirile ce-l dor!

PEISAJ

Risipită în ninsoare
Ochii peticiți cu cer
Peste fruntea ta de ger
Tristă lacrimă de soare

Și pe-ntinderea pustie
Drumu-i panglică de lut
N-ai simțit cum aș fi vrut
Să ne pierdem în vecie?

MI-E GREA PRIVIREA

Mi-e grea privirea
de privirea ei
și-a nins peste-amintiri
cu flori de tei

Trec fericit pridvorul
de lumină
cînd stelele la mine
se închină

Și cînd singurătatea
mă trage înapoi
vom boteza iubirea
cu sufletul din noi

ÎMPLINIRE

Mi-am presărat sufletul cu veșnicie
Și timpului i-am pus opreliști

Pribeag pe geana unei stele
Mi-e dor mereu de înălțimi

Sînt marginea de lume și neantul
Și mi-e sete-ntruna de-absolut

La răspîntie de drumuri
Veghez echilibrul universului

ATUNCI

La ceas de tihnă, de repaus
Să mă-nvelești cu nopțile mele albe
Să-mi pară întunericul mai blînd

Cînd nu voi mai simți aripa timpului
Să lași vîntul să-mi închidă pleoapele

Iar roua florilor de toamnă
Să-mi spele fața de iluzii
În zborul păsărilor călătore

Și cînd porni-voi spre izvor
Vreau să fiu primenit
Cu visele ce le-am purtat în priviri

OCHI DE CER

Sint nufăr alb
pe haina nopții
și rază de speranță
în pragul porții . . .

Sint ochi de cer
pururea treaz
și trandafirul din obraz . . .

Sint visul de copil
în plină vară
și dorul lui frumos
pentru tine, țară!

PRAG DE LEAGĂN

În firidă, mama păstra
cîte-un muc de lumînare,
pe care o aprindea
cînd n-avea gaz,
să vadă turta pe corlată,
s-o împartă fiecăruia
în mod egal
După ce învelea tăciunii
în cenuşă,
începea concertul greierilor
pe vatră
Şi toate poveştile
ni le spunea, apoi,
pe întuneric,
în timp ce noi adormeam
pe rînd,
legănaţi pe braţele
luminii ei!

BALADĂ

Oltule, apă vioară
Cîntă imnul pentru țară

Oltule, rază de soare
Apă binefăcătoare

Oltule, soldat viteaz
Valul tău e pururi treaz

Oltule, haiduc român
Peste Carpați ești stăpîn

Oltule, sînge străbun!

CUNUNĂ

Timpul s-a oprit
sub geana
mugurilor de cireși
Cuvintele măsoară
și azi
distanța dintre noi
Peste tristețea mea
s-a oprit
răsufierea stelei
Tu caută-mă
în cerdacul tăcerii
unde-mpletesc cunună
din cîntecele lebedei negre!

BIVUAC

Făceam o covercă
pentru ploaie sau soare
și-un cuptor în
malul abrupt
să coacem dovleac
Alergam cu picioarele
goale prin mărăcini
și doar câteodată
vărsam lacrimi
Ne părea rău
că asfințește soarele
dar, pînă să ne culcăm,
mai jucam glința
sau șotron
ori mergeam cu cercul
închizîndu-ne
între două dealuri
care ne sărutau fruntea
în fiecare dimineață

CÎNTEC I.

În palme port toate potecile lumii
Pe care le simt cum înfloresc iară
Spre poarta cerului mă-ndrept
S-ajung din iarnă-n primăvară

Trec printre sălcii să-mi adun anii
Lăsați printre pletele lor rebele
Puritatea nufărului alb
O sorb din cupe de lalele

Sînt geamăn cu timpul
Ce-aruncă cu orele-n mine
Și cîntă-n grai străbun de doină
Izvorul românesc ce-l port în vine!

DESCHIDE POARTA, MAMĂ!

În lacrima de rouă se primenește glia
Răsună iarăși valea și cîntă ciocîrlia

E-n sărbătoare cerul și susură izvorul
Deschide poarta, mamă, că ți-a venit feciorul!

Fiertura țărănească și pîinea aburindă
Sînt luminate tainic de soarele din tindă

Așază masa mică, apoi strachina plină
Și cheamă-ți toți copiii în jurul ei să vină

Cu mîna peste frunte pe fiecare-alintă
Căci inima din pieptu-ți ca niciodată cîntă

Deschide poarta, mamă, că ți-a venit feciorul
Ca să-ți sărute mîna și să-ți aline dorul!

POETUL

Metaforele poetului
nu se vînd pe aur . . .
Ele sînt picăturile
sale de sînge
spre binecuvîntarea
lumii,
focul care-i arde
tîmpla
în nopțile luminate
de coala albă
a spiritului său,
în albia căreia
i se scurge
viața!

ÎȚI LAS PĂDUREA

Pădurea
ți-o las ție
cu cîntecul ei
șoptit de ciocîrlie . . .
cu freamătul de frunze
și umbra răcoroasă
cu stele mari pe buze
și dorul greu de-acasă . . .
Și gîrla
cu pietre lucitoare
lanul de grîu îngălbenit
salcia cu plete plîngătoare
și mărul lîngă poartă-nmugurit . . .
Pădurea
ți-o las ție
și lunca și izvorul —
eu mi-am păstrat
în suflet
doar dragostea
și dorul . . .

STATORNICIE

Răsăritul
se lasă
în palmele mele
Cerbii
și-au uitat privirile
în apele grele
Stejarii
își poartă rădăcinile
prin doinele noastre
Privighetorile
scriu cîntecul lor
pe zările-albastre
Noi
curgem prin izvoarele
născute din stele
Răsăritul
se lasă
în palmele mele!

SIMFONIE

Hohot de vînt
răsună-n petale
de flori
și soarele moare-n
aripi de fluturi . . .
Sub gene de
vocale
răsună
o liră
de toamnă!

PĂMÎNT ROMÂNESC

Respirația mea –
așternut
pentru acest pământ
Sîngele meu –
rîul ce-i răcorește buzele
în verile dogoritoare
Florile privirii –
i le așez în cerdacul
primăverii
Cuvintele –
sînt zestrea mea
în palma veșniciei!

CÎNTEC II

Ai fost un cîntec în tăcere
Și ochi de zare luminată
O lacrimă de mîngîiere
Sub geana mea înrourată

Ce albă se făcuse noaptea
Cînd trupul tău o lumina
Adăugînd un vis în cartea
Care încet se termina

Duc ziua pe umărul drept
Și noaptea pe celălalt umăr
Între două-amăgiri te aștept
Cu tine anii să-i număr!

NATALĂ

Eu veneam din valea
ailaltă
El cobora pe șoldul
dealului
Și ne întâlneam la
fântină
Urcam apoi spre
școală
Cu turta-n mână
spunându-i:
„Doru-cîrpătoru
cîntă cu mosoru!”
Și călcam voinicește
pe lumina serii
Pe care o luam drept
eșarfă
ca să ne-acoperim
Viața!

DOR ALBASTRU . . .

Mi-a fost foame
și-am mâncat o felie de cer albastru
Mi-a fost sete
și-am băut un pumn de apă din Marea Albastră
Mi-a fost frig
și m-am învelit cu strai din albastru de Voroneț
Mi-a fost dor
și-am așteptat privirea ta albastră
pe care ochii tăi albaștri
întîrziiau să mi-o trimită . . .
În zilele următoare
mi s-a făcut din nou foame și sete
și-am mai mâncat o felie de cer albastru
și-am mai băut iar apă din Marea Albastră . . .
Și uite-așa am rămas stingher,
fără-albastru cer
și, la fereastră,
fără Marea Albastră . . .

PAȘII

Mi-a sunat singurătatea
la ușă . . .
Eu plecasem
să te caut
printre picăturile
de ploaie
care-mi cădeau
în priviri
și-n ritmul lor
te strigam
cu-aceleași cuvinte
care ne însoțeau
pașii trecuți
peste ochii vieții

CAII TIMPULUI

Peste dealul frunții tale
Trec în trap nebun
Caii vieții mele-n zale
Eu i-aștept în drum

Le las friu-n libertate
Și pășesc încet
La fântina din cetate
Dorul mi-l înec

Sorb din urma lor afundă
Visul de demult
Și sub zarea cea rotundă
Timpul îl ascult!

O FILĂ

Se-ndoaie iar singurătatea-n ape
Pe margini de lumini strălucitoare
Coboară stelele de mine-aproape
Ca să-nțeleagă glasul de izvoare

Și tu s-apari de noapte luminată
În inima ce-adesea te-a cuprins
Să cînți vecernia adevărată
În ritmul fluturilor ce m-au nins

Să tremure cumplita frică poate
De-am să te pierd prin dune de nisip
O filă-ngălbenită dintr-o carte
Să sprijine trecutul anotimp

ATIT

Cînd trec spre veşnicie
Vederea zării doare
Mă spală vîntul mării
Sărutul ei mă doare

Şi lacrimi reci de stele
Mai freamătă în suflet
Şi strigăte de-ntinderi
Se dăltuiesc în cuget

Pe verticala razei
Se-nalţă-o navă nouă
Lumina e cu fruntea
Încoronată-n rouă

Şi-alerg cu-nfrigurare
Prin constelații dure
Purtînd în cupa vremii
Un strop de vise pure

STRIGĂT

De pe ramul sufletului meu
A căzut o frunză-n curcubeu

Ochii cerului au sîngerat
La hotar de vise-am înnoptat

Picură clepsidra-n trup de nor
Culorile zării iar mă dor

Strigă peste margine de veac
Toamna poposită în cerdac

DE-AI FI . . .

Au înflorit salcîmii-a doua oară
În semn de sărbătoare pentru sosirea mea
Și prin tulpina lor încet coboară
Stropi mici și reci de vreme căzuți din fulgi de nea

De-ai fi azi lângă mine și-aș împleti cunună
Din ramurile albe ce cu sfială-am rupt
Au înflorit salcîmii într-un ungher de lună
Sfidînd vremelnicia în lacrimi de sărut!

CEREMONIE

De sărbători
ne adunam toți
la masa mică
cu trei picioare . . .
Unii stau pe scăunele,
alții pe cîte-o pernă
ca să simțim
mai bine aburul
mămăligii fierbinți,
pe care mama o
tăia felii cu ața
pentru fiecare,
în timp ce tata
ne zdrobea în pumni
o ceapă
cît foamea noastră
de mare!

ȘOAPTE

Sînt cerbul care paște liniștit
Privirea ta setoasă de-ntrebări
Cînd gîndurile-nvinse-au înflorit
Speranțe dure-n cuiburi de-așteptări

Și-n ochii timpului să fug aș vrea
Pupilele cu ură să-i zdrobesc
Ca peste mijlocul tău, mîna mea
Pentru o veșnicie s-o opresc!

OFRANDĂ

Toate lucrurile din jurul tău
te implorau să nu pleci
apoi au început
să te strige
Toate lucrurile din jurul tău
și-au scos inima
dând-o ofrandă
vântului lăutar
ce mîngîie statura timpului!

SETE

Ca dansul privirii în lumina grea
Tiranica iubire a rostit
O șoaptă cerului ce-acoperea
Inima orei căzută-n asfințit

O ploaie de iubire se prelinge
Se joacă stelele pe fruntea mea
Din ochii lui ce-au învățat a plînge
S-apleacă timpul lacrima să-și bea

INSOMNIE

Pe umerii păsărilor
luna își scutură praful ochilor
larba înțeapă inima
în dimineața născută fără dureri
pe oglinda liniștită a lacului
ca o lebădă albă așternută peste lume

ÎNTOTDEAUNA

Te simt ca pe-o arsură
pe ochiul meu de sînge
și de jar
dorință fără de măsură
strigare de vecie
fără hotar

Fierbe un cîntec trist
pe fața pietrei noastre
în zadar
în ecoul lui te văd
cu ochi de cer
și-obraz de var

GEOMETRIE

Cînd frunza toamnei se așterne
Pe sîngele apusului rănit
De nicăieri ecoul cerne
Cuvintele în care ne-am zidit

Și-n sticla zării ruginită
Lovește pumnul unui dor
S-apleacă bolta adormită
Peste luminile ce mor

Coboară-n brațele flămînde
Clepsidrele adunate-n anotimp
Și strigă orele rotunde
Zidindu-se de-a pururi în netimp

ÎNTÎMPINĂ-MĂ

Prin mine trece dureros trecutul
Ce-și sapă galerii atît de triste
Iluzii ce-au infiorat sărutul
Sfios dezleg din colțuri de batiste

Întinde-mi mîna și-ocrotește-mi fruntea
Ce cade obosită-n pragul nopții
Să-mi ancorez ca altădată luntrea
Întîmpină-mă iar în fața porții

AȘTEPTARE

A nins atîta așteptare între noi
Și vîntul ne-a-mbrăcat în straie moi

În pomi e aur mult și e rugină
Pe fruntea noastră toamna e regină

Ne logodim cu zarea cea rotundă
Tăcerea-n suflet vrea să ne pătrundă

Azi cîntecul pădurii pe brațe ne moare
Valurile mării dansează-n așteptare

Sub zările încă nesfîrșite
E-un murmur de cuvinte nerostite

NELINIȘTI

Mi-e sufletul tot un freamăt de plopi
În ora aceasta rotundă dar grea
Prin ploaia ce-și trimite mării stropi
Ca să lovească iar în fereastra mea

Și căutînd clipa plină de soare
În cutele-amintirii noastre dragi
Văd timpul sugrumat în calendare
Ce-apasă gîndul cu contururi vagi

Prundișul ce-a rămas de-acuma simte
Și-ți voi păstra imaginea prin veac
Chiar dacă-ar fi să nu mai am cuvinte
Chiar de lumină dacă-aș fi sărac!

CERCURI DE RĂCOARE

Cercuri de răcoare stau pe fruntea mea
Pe sinii mării a căzut o stea

Ochii mi-i clătesc în apa nopții
și-n uitare îi trimit
dincolo de pragul porții
cu cerul m-am logodit

Privirea zării
e lanț la picioarele mele
din graiul izvoarelor
mi-am făcut inele

Tu cheamă-mă oricât de tare
Din amurgul meu și din uitare!

PRIN MINE CURGE ÎNSERAREA

Mă dor pleoapele a somn de-aseară
Și-un cor de glasuri din pământ mă strigă
Prin rădăcina ierbii de-astă vară
Și prin nervura frunzei de ferigă

Iar tu mă-nvălui cu privirea-ți caldă
Pe cearcănele frunții cu zăpezi
Unde copilăria se mai scaldă
Inelele de dor mi le așezi

Simt că prin mine curge inserarea
Mă-ncoronezi cu vorbe de lumină
Icoană ce-și așteaptă sărutarea
La tine Feți-Frumoși vin și se-nchină!

PUȚIN

Mă-mbrățișează vîntul
și pe neștiute
încearcă să-nnoade
zilele rupte
Topită-n cuvîntul
încă nespus
în răsărit de vreme
și-n apus
fă ca și dincolo
în veșnicie
dragostea noastră
puțin să-ntîrzie!

AU ÎNFLORIT TĂCERILE

Au înflorit tăcerile pe ape
și sălciile plîng cu lacrimi reci
eu te gîndesc că ești aproape
prin ochii mei din nou să treci

Pe vîrf de gînduri cerul se apleacă
cu ciucurii de stele luminînd
o lebădă ce vrea să treacă
pleoapa vremii închizînd

De dincolo de veșnica tăcere
ecouri de nădejde se desfac
zefirul vine și ne cere
spre asfințitu-acestui veac

NOBLEȚE

Toate uneltele casei
erau puse bine . . .
Mama știa unde e
cleștele, toporul, furca
și mai ales biciul
cu care tata
mîna caii
la arat . . .
Coasa stă și azi
atîrnată
de grindă
veghind cu sfială
odihna
părinților mei!

RĂSFRÎNGERE

În steaua răsărită
la mijloc de noapte
mi se vedea timpul
calm
așternut ca prima
zăpadă imaculată
pe sufletul ce se izbea
de trecutul său
devenind un imperiu
de ipoteze . . .

PRIVIGHETORILE TIMPULUI

Singurătatea –
am pus-o căuș
inimii tale
Tăcerea –
streașină gîndului
ieșit în cale
Noaptea –
stă pe cîntarul
destinelor
Ziua –
doarme pe trupul
clepsidrelor
Timpul –
își lăcrimează
florile
Din sîngele meu
s-adapă
privighetorile

İNDEMİN PATERN

Știam că odată
mă vor lăsa puterile! . . .
E o lege firească,
copile
cu ochi de mură! . . .
Ți-am pus sceptrul
dreptății în mână
și te-am învățat
dragostea de glie!
Aceasta să-ți amintească
de legea nescrisă
și jurământul meu
pentru patrie
credință nestrămutată
să-ți fie!

AMÎNDOI, IARNA

Privirea ta înmugurea
Sub cerul de zăpadă albă
Și sub pleoape îți murea
Un bobocel sfios de nalbă

Simțeam sub tălpi cum ne răspunde
Glasul gerului năprasnic
Venind din lumea de neunde
Pe obrazii noștri, praznic

În ochii mei mi te-am închis
Pe frunte luna să ne cadă
Erai mireasa mea din vis
În haină albă de zăpadă'

INSEMNELE NATALE

Mamăăă! . . .
Strigătul venea din
palma cerului
cînd rîndunicile
scăldate în soare
ciripeau
pe marginea ochiului meu
rătăcit de uimire
În bătătura-aceasta
s-a născut nemurirea
purtînd pe frunte
însemnele natale!

CÎNTEC PENTRU PATRIE

Patrie – țărîm de vis
Cu altiță țărănească
Cuib de suflete curate
Viers de doină românească

Patrie – urcior de lut
Plămădit din mîini măiestre
Frunte de granit ne-nvinsă
Frumusețe de poveste

Patrie – zbor de cocori
Peste-ntinderile dace
În pridvorul tău străbun
Fi-va liniște și Pace!

LEGĂMÎNT

Sînt fluierul prin care vîntul
cîntă doinele țării
și vioara
pe care arcușul brazilor
îngîină ciocîrlia
cînd munții
ne-apropie cerul de buze
Sînt urciorul de lut
ce poartă apa limpede
din care noi
ne astimpărăm
setea dorului de țară

CUPRINS

De tine	5
Eminescu	6
Pământ străbun de pace și omenie	7
Drum în doi	8
Reflecții	9
Sculptor de lumină	10
Rugăminte	11
Nu te voi minți	12
Mai sărac de-o viață	13
Pentru-o clipă	14
Peisaj	15
Mi-e grea privirea	16
Împlinire	17
Atunci	18
Ochi de cer	19
Prag de leagăn	20
Baladă	21
Cunună	22
Bivuac	23
Cîntec	24
Deschide poarta, mamă!	25
Poetul	26
Îți las pădurea	27

Statornicie	28
Simfonie	29
Pămînt românesc	30
Cîntec II	31
Natală	32
Dor albastru	33
Pașii	34
Caii timpului	35
O filă	36
Atit	37
Strigăt	38
De-ai fi	39
Ceremonie	40
Șoapte	41
Ofrandă	42
Sete	43
Insomnie	44
Intotdeauna	45
Geometrie	46
Intîmpină-mă	47
Așteptare	48
Neliniști	49
Cercuri de răcoare	50
Prin mine curge înserarea	51
Puțin	52
Au înflorit tăcerile	53
Noblețe	54
Răsfrîngere	55
Privighetorile timpului	56
Indemn patern	57
Amîndoi, iarna	58
Insemnele natale	59
Cîntec pentru patrie	60
Legămînt	61

ISBN 973-36-0039-3
Redactor: EUGEN DORCESCU
Tehnoredactor: IOAN I. IANCU

Bun de tipar: 1.04.1989
Apărut: 1989
Coli tipar: 4.

Tiparul executat la
Întreprinderea Poligrafică „Crișana”
Oradea, str. Leontin Sălăjan, nr. 105,
sub comanda nr. 147.

Iulian Negrilă, poet cu vocație romantică, adună în tăcerile gândului senzația naturii, ritmul anotimpurilor, într-un vers armonic și lent, vibrații interioare discrete ale sfiosului colindător la poarta slovei, spre zarea poeziei.

Eugen Todoran